

вяваше, другъ не. На таквы святой отецъ казваше, какво не съ заслужили небеснѣ милость, и ти, откакъ платяхъ, щото му дълженствувахъ за молитвѣ, четене евангеліе и благо-словіѣ, отхождахъ си праздни. И така вървеше все съ по-голѣмъ ущърбъ въ дародаянія-та. Напраздно отецъ Агапій гърмѣше отъ амвона на безбожностъ-тѣ и описваше страхо-ти-тѣ на вѣчнѣ мѣкѣ. Откакъ исплаши така нѣколко пъти слушатели-ты, ти начнѣхъ по-малко да му дохаждашь на проповѣдь-тѣ.

Всичко това ся поправи, когато образъ-тѣ на св. Димитрій проплака съ кървавы сълзы. По Цариградъ пукна гласъ :

— Святи Димитрій рони кървавы сълзы!

И народъ-тѣ ся струпа въ черквѣ. Гледаше свѣтеца въ очи. И наистинѣ : очи-ти шявряхъ, пълняхъ ся съ кървь и капяхъ сълзы. Ала това постанѣ слѣдъ врѣмя обыкновенно нѣщо. Свѣтецъ-тѣ плачеше, а правовѣрны-ти си карахъ свое-то. И ако да не бѣхъ провинци-ты, дѣто ся приказваше още много нѣщо за тѣя сълзы, отецъ Агапій бы ся задоволилъ само съ прихода отъ свои-ты махалене.

А отцу Агапію бѣ потребно много нѣщо за разноскы, за кое-то щемъ ся увѣримъ отъ слѣдуѣщи-тѣ случаи.

Наши-ти читатели все трѣбва да ся сѣтятъ, какво мысль за Св. Димитрія ся е увъртѣла на нашъ Ясеня въ главѣ-тѣ отколѣ врѣмя. Той ѣ донесе съ себе си и въ Цариградъ, и кога-то вечъ бѣше въ столицѣ-тѣ, главна-та му грыжа бѣ, какъ да найде иконѣ-тѣ, за коѣ-то още въ Търново е слушалъ, че прави чудеса. Той ѣ намѣри и наченѣ ревностно да ходи въ черквѣ. Всякой день, ако не на литургіѣ, а то поне на вечернѣ можаше да го видишь и и всякога до врата-та. Слушаше проповѣдь-тѣ на отца Агапіа, кланяше ся и моляше ся Богу, а по едно врѣмя